

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

DE ECCLESIA|| TRIVMPHANTE,|| TRIBVS LIBRIS|| EXPLICATA.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

Præfatio De Ecclesia Trivmphante, Sive De Gloria Et Cvltv Sanctorvm.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53909](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53909)

 PRAEFATIO

 DE ECCLESIA
 TRIVMPHANTE, SIVE
 DE GLORIA ET CVLTV
 SANCTORVM.

PERVENIMVS TANDEM
 ad eam Ecclesia Catholica partem
 nostris disputationibus illustrandā,
 atq; ab haeticorum non tam argu-
 mentis, quā mendaciis, & calumniis vindican-
 dam, qua in caelo beata cum Rege suo Christo aeo
 sempiterno fruitur. Quanquam enim beata illa
 sanctorum Angelorum, atq; hominum mentes
 humana defensione, praesidioq; pro se non egent,
 cum in altissimis, & tutissimis arcibus collocata
 de vniuersis hostibus suis nouos quotidie trium-
 phos agāt, ac (vt S. loquitur Cyprianus) prorsus de
 sua felicitate securae solum de nostra sint incolu-
 mitate sollicitae: Nobis tamen perutile est, ac, vt
 verius dicam, multis nominibus necessarium, vt
 Sanctorum gloria orbi terrarū nota, atq; perspe-
 cta,

AAAaaa 4 cta,

Et, & omni idololatriæ caligine, quam illi aspergere, atq; offundere conantur hæretici, purgata omnino, & libera emineat, atq; splendeat.

Quia verò non panegyricam orationem de Sanctorum laudibus instituimus, sed ingressum duntaxat ad futuram disputationem nostra hæc præfatiuncula aperimus: dicam solum, & paucis, de mendaciis, & cõiciis hæreticorum in Sanctos, quorum illa ad ipsorum hæreticorum insaniam curandam magnum afferunt impedimentum; ista non solum Ecclesiam insigni patrociniis spoliant, sed etiam gravissimam iustissimamq; diuini Numinis iram mortalibus omnibus conciliant.

Etenim multa sunt, quibus à nobis huius temporis hæretici dissident, multa illi in nostra Ecclesia, templis, monasteriis, gymnasiis, dogmatibus, ritibus, hominibus, denique omnium ordinum reprehendunt, multa desiderant, multa carpunt, multa emendanda, & corrigenda esse clamitant: sed nihil est, quod exhorreant, & execrentur magis, quàm inuocationem Sanctorum, reliquiarum cultum, imaginum venerationem. His enim tribus manifestam impietatem, & idololatriam contineri volunt. Hoc uno veluti pallio discessionē suam à nobis, hoc est, im-
piam

piam ab Ecclesia Catholica separationem & defectionem, honestissimè tegere se arbitrantur. hoc solo nomine latrocinia sua, & sacrilegia in Ecclesias, templorum direptiones, imaginum confectiones, sacerdotum cædes, sacrorum omnium profanationes defendunt, quod se bellum gerere contra idola pro pietate dicant. Hac ipsa de causa censuram æquissimam Ecclesia, & pastorales baculos Episcoporum, quibus interdum ipsorum furor reprimatur, vel retardatur, impiam persecutionem, quasi aduersus Deum pro idolis excitatam, nominant: his denique vinculis & compedibus prouincias, & nationes à se deceptas arctissimè irretitas, & constrictas tenent.

Sic enim populis illis persuasum est, nos pro Deo uiuente mortuos homines; pro summo & sempiterno spiritu ossa, & cineres, ligna, & lapides colere: & tam altè mentes eorum perniciose hæc persuasio penetravit, ut propterea iniusta quidem, sed tamen graui, diuturnaq; apud eos laboremus infamia. Et licet multa interdum de nostrorum, hoc est, Catholicorum hominum grauitate, sapietia, iustitia, benignitate, de studio precandi, de moderatione in rebus omnibus audiât, non queant tamen non continuò ab eiusmodi ser-

monibus aures remouere, seq̄ totos auertere, cum ad memoriam reuocant, de quibus tam eximia laudes prædicantur, eos nihilominus idololatras esse, defunctorum manes, & cadauera, picturasq̄ & statuas adorare.

Atq̄, ut fides mihi facilius habeatur, neq̄, me quisquam augendi gratia fingere aliquid arbitretur, referam pauca de libris eorum, ut ipsos eosdem suæ impietatis præcones, ac testes habeamus. Primum **LUTHERVS** sectariorū omnium antesignanus & princeps, in eo sermone, quem de cruce edidit, tanquā ex tribunali pronuntiat: Quoniam reliquiæ Sanctorum nihil sunt aliud, quàm fidelium seductiones, ne deinceps populi Deos alienos colant, placere sibi, ut omnes eiusmodi reliquiæ altissimè sub terram abscondantur: ut ea ratione videlicet omnis Apostolorum & Martyrum, aliorumq̄ Sanctorum in terris memoria aboleatur: Idem in Postilla ad Euangelium Dominica annunciationis: Papistæ, inquit, virginem Mariam Deum constituunt, omnipotentiam ei in cælo, & in terra attribuunt. Et rursus: In Papatu omnes se ad Mariam cõtulerunt, & plus fauoris, & gratiæ ab ea expectarunt, quàm à Christo ipso.

Hinc

Hinc PHILIPPVS Melanchthon Lutheri proles, & sectator egregius, cum in locis Communibus primum decalogi preceptum exponeret, & gradus quosdam peccatorum distingueret, nosq̄, hoc est, ut ipse loquitur, Papistas, cum infidelibus iungeret, hac una ratione contentus fuit, quod idem sit fingere multos Deos, & sanctos mortuos inuocare; nec differant ab Ethnicis moribus inuocatio Sanctorum, & statuarum cultus.

Iam verò MAGDEBURGENSES Centuriatores, posteaquam in posteriore prima Centuria libro inter fundamenta doctrinae Catholicae posuerunt, B. Mariae, aliorumq̄ Sanctorum inuocationem; & cultum ab Apostolis non solum verbo, aut exemplo nunquam approbatum, sed etiam ut manifestam idololatriam passim reprobatum fuisse, atque interdictum: Inde postea in singulis ferè Centuriis nihil sapius monent, clamant, repetunt, inculcāt, quàm nos Ecclesiam non habere, quod ab vno vero Deo ad falsorum Deorum multitudinem, & simulachra muta defecerimus. In praefatione verò sexta Centuria, ubi grauitè admodum & planè tragicè deplorant statum, siue casum potius, & ruinam Ecclesiae, quam secundo & tertio

*tertio seculo vitium facere incipientem, quarto & quinto inclinatum & nutantem, sexto demum penitus corruisse, misereq; collapsam esse volunt; de causa tam grauis exterminij ita con-
cionantur.*

Inprimis, *inquiunt*, istæ horribiles & perniciosæ tenebræ in ipso docentium cœtu, quasi nubes quædam atræ, totum cœlum occupantes exortæ sunt, quòd cærimonias cultusque humanos partim ipsimet Doctores Ecclesiæ, partim verò alij superstiosi homines passim in templis auxerunt. Nam ædes sacræ omnibus in locis exstrui cœperunt ingentibus sumptibus, prorsus Gentilium more: non quidem principaliter eo fine, vt ibi verbum Dei traderetur, sed vt reliquiis Sanctorum aliquis honor exhiberetur, vtque ibi defunctos stolidi homines venerarentur. Quàm verò facundus est Gregorius ille, Magnus appellatus, quàm ardens, quando rationem consecrandi ista fana veluti ex tripode dictat. *Et infra*: Cœperunt ea occasione etiam defunctæ creaturæ, atque exanguia, & semicorrosâ ossa coli, inuocari, honore diuino affici, & alligari ad illa ipsa loca preces. Ad
ista

ista omnia non modò conuiuebant Ecclesie Doctores, sed etiam ea adiuuabāt. Eiusmodi igitur calamitas & pestis fundi Christi, in ipsa Ecclesia, & inter eos, qui custodes & vigiles Ecclesie præcipuè volebant perhiberi, nascebatur.

Porro Ioannes CALVINVS, qui post multas, grauissimasq; cum suis disceptationes, maximam partem Lutheranorum in sua retia pertraxit, & tātum non regnum aliquod inter Lutheri posteros obtinuit; in eo libro, quem de reformanda Ecclesia necessitate ad Imperatorem Carolum inscripsit, primam & maximam dissensionum causam inter suos & nostros esse dicit, quòd sui, hoc est, omnes huius temporis sectarij vnum Deum colant, nostri, hoc est, Catholici, sic inter Sanctos distribuerint Dei officia, vt summo Deo, tanquam collegas, eos addiderint, in quorum multitudine delitescat; quodq; non solum Sanctos loco Dei adorent, sed etiam ipsorum ossa, vestes, calceos, & simulachra. In libro verò institutionis quarto, capite 21. causas recensens, cur à nobis discessionem cum suis fecerit, illam in primis ponit, quod nullum nobiscum conuentum habere possint, in quo aperta idololatria non polluantur. Quam autem apud nos
vige-

vigere idololatriam dicat, ex cap. 20. lib. 3. potest intelligi, ubi de Sanctorum inuocatione loquens: Singuli, inquit, peculiare sibi Diuos asciuerunt, in quorum non secus atque tutelarium Deorum fidem se cōtulerunt. Neque modò (quod olim Israëli exprobrabat Propheta) secundum numerum vrbium Dij sunt erecti, sed secundū capitum multitudinem.

Inciidi aliquando in hominem de schola Caluini, qui cum mihi alioqui perhumanus & candidus videretur, eoq; vterer familiariter, ut eum, si quo modo possem, ab illa insania reuocarem, cœpi ab eo querere, quid in nostris dogmatibus Calvinista potissimum reprehēderent, quidue eis maximè displiceret, & quæ tandem præcipuè esset caussa, cur ab Ecclesiæ communionē, ab Episcoporum obediētia, à reliquo cœtu fidelium, à maiorum suorum vestigiis, cum tam manifesto salutis æternæ periculo discesserint? Respondebat ille, eam esse caussam præcipuam, quòd nos Sanctos in precibus inuocemus, quodq; eo modo Diuinitatem mortuis affingeremus. At hæc impostura, mendaciaque impudentissima sunt. Quis enim Catholicorum vnquam vni vero Deo, vel imagines sacras, vel beata Sanctorum
pigno-

pignora, vel Martyrum, aut Apostolorum, aut etiam Angelorum spiritus, aut ipsam denique cæli Reginam, Deiq; Parentem MARIAM ullo modo equavit?

Quis in Catholica Ecclesia sacrificium, quod uni debetur Deo, vel Sanctis, vel reliquiis, vel imaginibus obtulit? nõne hoc uno externo symbolo, quando nulla exstarent alia, satis aperte testamur, nos animo quoque & cogitatione unum Deum complecti, eiq; soli proprio quodam, & peculiari cultu seruire? nõne aperte distingui- mus inter eum honorem qui soli Deo debetur, & eum cultum ac venerationem, qua Dei amicis, aliisq; sacris rebus, propter ipsum Deum, piè religioseq; tribuitur? Sed licet illa (ut diximus) mendacia, calumniaq; sint, interim tamen ob ea ipsa mendacia innumerabiles populi, regna, nationes, multa millia animarum Christi sanguine redemptarum, à Christi corpore separata, et tanquam rami ab arbore vi tempestatis auulsi & disiecti iacent, & instar ouium, qua ab ouili suo egressa, sine ullo pastorum, canumue presidio in montibus vagantur, infernalium luporum quotidie predo fiunt.

Sed quoniam aliquid diximus de mendaciis & calumniis; de conuiciis & contumeliis aliquid

aliquid

aliquid etiam dicendum erit. Sanè tantus est in libris, & moribus hæreticorum, Sanctorum omnium contemptus, tamq̃ horribiles in omnes cælites blasphemia, ut ego hinc potissimum vehementer admirer diuini Numinis patientiam. Nam, ut omittam, quod in imagines sacras tanto furore Calvinistæ debacchantur, ut eas plurimam iam in locis aut penitus confregerint, aut cæno & sordibus fœdauerint, aut oculis effossis, naribusq̃ & auribus trūcatis deformauerint: nihil etiam dicam, quòd ipsum crucis signum Angelis reuerendum, Demonibus formidolosum, humano generi salutare, ubique deiiciunt, conspuunt, proculcant: ut illud quoque præteream, quod beata corpora Sanctorum, quæ maiorum nostrorum pietas thecis aureis atque argenteis incluserat, quæq̃ domicilia & organa Spiritus sancti fuerant, & quæ Deus signis & prodigijs sæpius illustrauerat, ipsi ubique altaribus euersis effodiunt, flammis absumunt, in profluentem abiiciunt. Ut ista, inquam, omnia prætermittam, & solum de contumelijs verborum loquar: Quid, quæso, ERASMVVS Roterdamus? An non Luciani impietatem longo interuallo superauit? Ille enim Deos falsos, vereq̃ ridiculos irrisit: At nouus iste Lucianus
veros

veros Angelorum ciues, veriq; Dei amicos & domesticos, vt Apostolus loquitur, contumeliosissime tractauit.

In colloquio, quòd inscripsit; Naufragium, quendam introducit alterum interrogantem, an imminente mortis periculo implorauerit alicuius Diui presidium? Respondet ille: Ne id quidem. quamobrem autem? inquit, quia spaciosum est coelum; si cui Diuorum commendauero salutem meam, puta Petro, quia fortasse prius audiet, quòd adest ostio, priusquam ille conueniat DEVM, priusquam exponat causam, ego iam periero. Isti sunt lepidi, vel sacrilegi potius Erasmitoci. In eodem etiam libro, more prorsus Luciano, beatissimam Virginem MARIAM in maris prefectura Veneri substituit; & ausus est homo Christianus Virginem illam, quam sanctus Ioannes CHRYSOSTOMVS Seraphicis spiritibus sanctiorem & puriorem esse verissime scripsit, cum impurissima meretrice conferre?

Quid, quòd in Dialogo de peregrinatione religionis ergò, epistolam confictam nomine Virginis Mariae edere non erubuit, qua ipsa

BBBbbb

Mater

Mater Veritatis falsorum dogmatum Lutheri auctor introducitur? Sic enim ficta illa Maria ad Glaucoplutum scribit: Quòd, inquit, Lutherum sequutus, strenuè suades superuacaneum esse inuocare Diuos, à me quidem isto nomine bonam magnamque gratiam te inisse scito; nam antehac tantum non encabam improbis mortalium orationibus. Ab vna petebantur omnia, quasi filius meus semper infans esset, quia talis fingitur pingiturque in sinu meo. Sed piget me certè, pudetque talia referre, quibus tamen undique scatent Erasmi lubricationes.

Iam verò Martinus Lutherus in sermone de natali die Virginis Mariae, tanti fecit patrocinium Matris DEI, ut audacter dicere non dubitauerit, se non pluris estimare preces beatæ Mariae, quam cuiuslibet è populo; propterea quod omnes simus æquè sancti & iusti, atque est ipsa Virgo Maria, ceteriq; Diui, quantumuis magni.

Desinat ergo Bernardus Mariae prærogativas enumerare: non dicat amplius Chrysostomus, Virginem Deiparam Cherubin esse hono-
ratio-

*rationem, & Seraphin incomparabiliter glorio-
 sorem: neque vox illa Anselmi deinceps audia-
 tur, ea puritate Mariam nitere, qua maior sub
 Deo nequit intelligi; nam omnes sumus æquè iu-
 sti & sancti atque ipsa Virgo Maria. Nihil ergo
 Maria profuit, quòd prima trophaum virgini-
 tatis erexit, quòd Deum Virgo concepit, peperit,
 educauit; quòd omnium penè itinerum, labo-
 rum, ærumnarum, & molestiarum eius comes,
 ad crucem usque, discipulis fugientibus, ipsum
 sequuta, martyrium denique acerbissimum, do-
 loris gladio viscera eius penetrante, suscepit.
 Nam sine tot laboribus omnes sumus æquè iusti
 & sancti atque ipsa Virgo Maria. Sine caussa
 Petrus & Paulus, ceteriq; Apostoli tanto labore
 ad Euangelium disseminandum orbem terra-
 rum peragrarunt; frustra Martyres sanguinem
 suum pro Christo fuderunt; inanes vigilia, ieiu-
 nia, solitudines, humi cubationes, horridi sac-
 ci, assidua cum Daemonibus bella sanctorum A-
 nachoretarum fuerunt; quoniam sine tot labo-
 ribus & sudoribus, Lutherani quiescentes domi
 in uxorcule sinu & complexu bene pasti, beneq;
 poti cælum rapiunt, & æquè sancti & iusti sunt
 atq; ipsa Virgo Maria, ceteriq; Diui, quantum-
 vis magni.*

Veniamus ad Magdeburgenses; ipsi enim sunt præclari illi, religiosissimiq; historici, qui in priore libro primæ Centuriæ, dum CHRISTI vitam exponunt, B. MARIAM vsque adeo grauius deliquisse volunt, cum filium in templo amisit, ut eius peccatum cum illo primo & grauissimo Eue peccato non solum comparare non metuant, sed etiam utrum sit grauius, querere & dubitare non vereantur. Iidem postea in posteriore eiusdem Centuriæ libro, Petro Apostolorum principi quindecim lapsus & errata tribuunt, quorum aliqua sempiternis cruciatibus dignissima esse docent: nec multo infra, Apostolum Paulum reprehendunt, quod in Asia supra modum grauatus, de vita desperauerit; quodque in gratiam Iacobi Iudaicæ caerimonias Hierosolymis obseruauerit, & eo facto magis Iudeos in errore confirmauerit, quam imbecilles fratres adiuuerit. In tertia uero Centuria, & sequentibus omnibus, ad finem capituli quarti, Patres omnes accusant, quod non opiniones tantum incommodas, & neuos, sed etiam errores, & stipulas, & fumos in Ecclesiam scriptis suis inuexerint, adeo ut nisi Lutherus facem nobis doctrinæ prætulisset, caliginemq;

illam

illam tempestiuè dissipasset, iam fumo excacati, enectiq³ omnes essemus.

Quid de *QVINTINO* illo impuro & blasphemio Libertinorum in Gallis parente dicemus, qui, ut Calvinus auctor est in instructione contra Libertinos, capit. 9. adeò petulanter in Sanctos omnes debacchabatur, ut Paulum aliter non appellaret, quàm vas confractum; Ioannem, iuuenem stolidulū; Matthæum, sceneratorem; Petrum, Christi abnegatorem?

Porro Calvinus, qui tam seuerè alios arguit impietatis, tam fuit ipse pius & religiosus, ut non contentus iis conuiciis, quibus Sanctos omnes vexat, qui post Christi aduētum floruerunt, etiam ad eos linguæ suæ flagellum extenderit, qui multis seculis eiusdem Saluatoris aduentum præcesserunt. Itaque in libris Christianæ suæ institutionis, lib. 3. cap. 14. §. 11. Abrahamum idolorum cultorem facit; Saram, lib. 3. institut. capit. 2. §. 31. multis modis peccasse dicit, cum ancillam viro suo supposuit; Rebeccam verò variis fraudibus & imposturis Dei veritatem corrupisse, dum malo artificio filij benedictionem procurat, maritum decipit, Iacobum mentiri cogit. Iudam Machabeum, lib. 3. cap. 5. §. 8. superstitionis & præposteri, zeli reprehendit, quòd

BBBbbb 3 pro

pro mortuis sacrificium offerri imperauerit. *Sephoram. lib. 4. capit. 25. §. 20. stultam mulierem fuisse, grauiterg, peccasse docet, quod filium circumciderit. Mosem ipsum, in caput 32. Exod. quo nihil habuit antiqua etas mitius, sapientius, sanctius, arrogantiae atque superbiae Calvinus insimulat, quod nimirum imperiose legem DEO praescripserit, suaque eum iustitia exuerit.*

Iam verò de sanctis hominibus Testamenti noui, primùm scurriliter nugatur, eos, si preces mortalium exaudire debeant, tam longas aures habere oportere, ut à cælo vsque ad terram porrigantur. Deinde eosdem per contemptum, nunc homines mortuos, nunc umbras, nunc laruas, nunc etiam colluuiem nominat, in institutione lib. 3. cap. 20. §. 27. in libro autem, quem inscripsit, De vera Ecclesia reformanda ratione, etiam monstra, caruifices, & bestias appellauit. Qua contumelia & blasphemia vix vlla maior cogitari potest. Quid enim? si non Calvinum ipsum, sed coniugem eius (nefas enim apud eos est Episcopum creari, nisi vnus saltem uxoris virum) si coniugem, inquam, Caluini, aut liberos, aut amicos, aut etiam seruos vel ancillas aliquis nostrum laruas, umbras,
collu-

colluuiem, bestias, monstra, carnifices appellaret, quo animo id Calvinus acciperet? an sibi iniuriam fieri non arbitraretur? nunquid non molestissime, grauissimeq; ferret? & Christus æquo animo accipiet, amicos, domesticos, fratres, filiosq; suos amantissimos, quos ipse in cælis tanto honore dignatur, vt in Apocal. dicat: Si quis vicerit, dabo ei sedere in throno meo, sicut ego vici, & sedi in throno Patris mei; hos, inquam, tam sublimes Principes, consortes regni & solij diuini, umbras, laruas, colluuiem, ab vno quodam arrogantissimo terre vermiculo nominari? Non feret certè æquo animo Deus, sed omnes eiusmodi blasphemos atque sacrilegos æternis suppliciis tandem afficiet.

Sed & nos, si ciues Sanctorum sumus, si vltimum habemus fidei zelum, excitemur, atque accendamus oportet, & religiosa, piaq; indignatione vehementer commoti tam nefariis hominibus acerrimè resistamus: imitentur Lutherani maiores suos, Porphyrium, Iulianum, Vigilantium, VViolesum, & quotquot vnquam cum cælestibus Diuis impia bella gesserunt, & vt fabule Poëtarum de gigantibus ferunt, de suis sedibus cælites deturbare ac detrahere voluerunt. Nos verò maiorum nostrorum, Athanasij, Ambrosij,

BBBbbb 4

brosij,

*brosij, Hieronymi, Paulini, Augustini, Grego-
 rij vestigiis inhaereamus. Qui quidem Aposto-
 lorum & Martyrum gloriam religiosè amula-
 ri, & res gestas contra detractores pro viri-
 bus differendo tueri; & memoriam denique
 sermonibus alere, Basilicis honorare, carmini-
 bus celebrare, literis propagare, & consecrare
 aternitati semper studuerunt. Ita enim fiet, ut
 & illi, quorū imitantur scelera, earundem cum
 illis pœnarum societate iungantur: & nos, quos
 in hoc studio ad virtutem habuimus Duces,
 eosdem ad premia & coronas socios ha-
 beamus. Nunc ad rem ipsam
 accedamus propius.*

Ordo

Ordo Disputationis.

HÆC Disputatio duodecim præcipuis
 questionibus continetur. *PRIMA*
 est de Sanctorum beatitudine, an
 Sanctorum anima Deum videant,
 & verè beatæ sint ante diem iudicij. Hæc enim
 questio fundamentum est omnium aliarum; nam
 idcirco ante Christi aduentum non ita coleban-
 tur neque inuocabantur spiritus Patriarcharum
 & Prophetarum, quemadmodum nunc *Aposto-*
los & Martyres colimus & inuocamus; quod illi
 adhuc inferni carceribus clausi detinerentur.

SECUNDA de canonizatione, quæ sequitur
 ordine suo primam illam de beatitudine. Postea-
 quam enim didicerimus, sanctos homines vita
 functos cum Deo beatos regnare, discendum erit,
 qui sint illi: quod quidem non aliunde certò scire
 possumus, quàm ex publico Ecclesiæ testimonio,
 quod canonizationem nunc appellamus.

TERTIA de cultu, ubi enim constiterit qui
 sint ij, qui inter beatos spiritus numerandi sunt,
 sequitur, ut queratur, an ij sint adorandi vllò ge-
 nere adorationis.

QUARTA de inuocatione, quæ est eximium
 adorationis genus.

BBBbbb 5

QUINTA

QVINTA de reliquiis eorum, utrum vide-
licet non solum ipsi Sanctorum spiritus, sed etiam
corpora, seu ossa, & cineres, aliisque eorum reli-
quia veneranda sint.

SEXTA de imaginibus, an colenda sint, &
quo cultus genere.

SEPTIMA, VIII. IX. X. XI. & XII. de iis re-
bus, quibus non modo sanctis hominibus, sed etiam
toti caelesti Hierusalem ab Ecclesia, qua peregrin-
natur in terris, cultus debitus exhibetur, id est,
de Basilicis, de peregrinationibus, de vo-
tis, de vigiliis, de ieiuniis, de
festis.

